

Sygn. akt VI U 1227/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie

Przewodniczący SSO Bogumiła Rdzeń

Protokolant woźny sądowy Magdalena Kamieńska

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2013 roku w Radomiu

sprawy W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 15 maja 2013 roku Nr (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. W. prawo do emerytury od dnia 14 maja 2013 roku

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz W. W. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt VI U1227/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 maja 2013 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. po rozpatrzeniu wniosku W. W. z dnia 15 kwietnia 2013 roku odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do wcześniejszego świadczenia emerytalnego.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku posiada udokumentowany ogólny staż pracy w ilości 27 lat, 10 miesięcy i 21 dni. Jednak nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnych charakterze wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku. Do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczono okresu zatrudnienia od 20 marca 1972 roku do 31 lipca 1986 roku w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) (z wyłączeniem okresu odbywania służby wojskowej, przerwy w zatrudnieniu po wojsku, okresów zwolnień lekarskich) na stanowisku spawacza na podstawie świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 28 listopada 1996 roku, bowiem błędnie został wskazany charakter wykonywanej pracy i nie został określony według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Nadto, wskazane w świadectwie stanowisko niezgodne jest z rozporządzeniem resortowym pod które podlegał zakład pracy, a w którym wykazane zostało stanowisko „spawacz gazowy i elektryczny”. Odmówiono również uwzględnienia okresów pracy od 11 sierpnia 1986 roku do 28 lutego 1998 roku w Przedsiębiorstwie (...) w R. na podstawie świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia

28 lutego 1998 roku (z wyłączeniem okresów zwolnień lekarskich) oraz od 1 marca 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku w Zakładach Produkcji (...) sp. z o.o. w R. na podstawie świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31 stycznia 2000 roku, ponieważ w obu przypadkach również błędnie wykazany został charakter wykonywanej pracy i nie został określony ściśle według wykazu, działu i pozycji w/w rozporządzenia. Nadto, jak wskazał organ rentowy w Zakładach Produkcji (...) sp. z o.o. w R. wnioskodawca jak wynika ze świadectwa pracy pracował na trzech stanowiskach „ślusarza, spawacza i monter”, jednak brak podanych czasookresów pracy na poszczególnych stanowiskach (decyzja – k. 30 a/e ZUS).

W. W. w dniu 3 czerwca 2013 roku odwołał się od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę i ustalenie prawa do dochodzonego świadczenia. W uzasadnieniu odwołujący domagał się zaliczenia spornych okresów wymienionych w zaskarżonej decyzji do okresu pracy w warunkach szczególnych na podstawie przedłożonych dokumentów (odwołanie – k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł argumentację tożsamą z zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji z dnia 15 maja 2013 roku (odpowiedź na odwołanie – k. 5).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca W. W. urodzony dnia (...), do dnia 1 stycznia 1999 roku zatrudniony był kolejno, w następujących zakładach i okresach:

- (...) Przedsiębiorstwie (...) w R. (zakład podlegał przekształceniom i zmieniała się jego nazwa. Funkcjonował jako Kombinat Budowlany – Zakład (...), Miejskie Przedsiębiorstwo (...) w R.) od 20 marca 1972 roku do 31 lipca 1986 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie angażu na czas nieokreślony na stanowisku monter – spawacza. Od dnia 1 maja 1973 roku wnioskodawcy powierzono wykonywanie obowiązków spawacza (dowód: świadectwo pracy – k. 5 akt ZUS, angaż dotyczący zatrudnienia – k. 8, angaże – k. 11, 35, 37, 42, 43-44 a/o). Pracował jako spawacz elektryczny – gazowy. Natomiast czynności wykonywał tylko jako spawacz elektryczny. Zajmował się spawaniem części do kominów, kołnierzy, wózków pieców tunelowych, rur do rurociągów ciepłowniczych w budynkach mieszkalnych. Z kolei rurociągi ciepłownicze spawał w kanałach, a elementy stalowe tj. formy do elementów żelbetowych, kształtowniki hutnicze i blachę na hali, która znajdowała się w zakładzie. Czynności wykonywał samodzielnie, natomiast elementy do spawania przygotowywali mu ślusarze. Nie wykonywał innych czynności poza spawaniem. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, co najmniej 8 godzin dziennie w jednej brygadzie. Zakład wypłacał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych. W okresie od 23 kwietnia 1974 roku do 14 kwietnia 1976 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową, podczas której wykonywał czynności spawacza. Po zakończeniu służby wojskowej ponownie z dniem 13 maja 1976 roku zatrudniony został u poprzedniego pracodawcy na umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku spawacza. Wnioskodawca posiada uprawnienia spawalnicze od 1971 roku. W dniu 5 maja 1981 roku uzyskał kwalifikacje specjalistycznego spawania elektrodami otulonymi BS-1 (dowód: książeczka wojskowa – k. 7-8 akt ZUS, umowa o pracę – k. 22, zaświadczenie jednostki wojskowej o wykonywanych czynnościach – k. 17, uprawnienia – k. 36 a/o, zeznania wnioskodawcy zapis płyty CD – k. 22, zeznania świadków M. D. (1), F. C. zapis płyty CD – k. 22v);
- Przedsiębiorstwie Produkcji (...) sp. z o.o. w R. (zakład podlegał przekształceniom i w dacie nawiązania stosunku pracy nosił nazwę Przedsiębiorstwo (...) w R., następnie funkcjonował pod nazwą (...) sp. z o.o. w R.) od 11 sierpnia 1986 roku do 28 lutego 1998 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę zawartej w pierw na okres próbny, a po jego upływie na czas nieokreślony na stanowisku spawacza. Spawał elektrycznie, czasem gazowo. Zajmował się spawaniem konstrukcji stalowych tj. suwnic, słupów, zawieszek do samochodów, przenośników, złożonych konstrukcji stalowych o rozmiarach 5-6 metrów. Czynności wykonywał jedynie jako spawacz. Elementy do spawania przygotowywali ślusarze. Nie pracował jako monter. W okresie od 4 grudnia 1995 roku do 29 lutego 1996 roku delegowany był do pracy w Hucie (...) S.A. w dotychczasowym zawodzie spawacza, zaś z dniem 19 stycznia 1989 roku rozpoczął pracę na kontrakcie w Niemczech (dawne NRD) na stanowisku

montera – spawacza na podstawie umowy o pracę nr (...) na czas określony 6 miesięcy. W okresie zatrudnienia w zakładzie pracował 8 godzin dziennie, często nawet dłużej. Od 25 października 1993 roku do 30 października 1993 roku uczestniczył w szkoleniu i weryfikacji umiejętności z zakresu spawalnictwa organizowanego przez Instytut Spawalnictwa w G. po ukończeniu którego uzyskał kwalifikacje do spawania gazowego/G/, łukowego elektrodą otuloną /E/ i łukowego w osłonie dwutlenku węgla /C/ (dowód: umowy o pracę, świadectwo pracy, angaże, delegacja, uprawnienia – dokumentacja pracownicza – k. 13, zeznania wnioskodawcy zapis płyty CD – 22, zeznania świadków Z. K., B. K. zapis płyty CD – k. 22v);

- Zakładzie Produkcji (...) sp. z o.o. w R. od 1 marca 1998 roku do 31 stycznia 2000 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony na stanowisku „ślusarza – spawacza – montera konstrukcji stalowych”. Faktycznie, pracę świadczył jedynie jako spawacz. Spawał elektrycznie. Wykonywał czynności tożsame z czynnościami jakie wykonywał w/w zakładzie. Z dniem 1 czerwca 1988 roku uzyskał uprawnienia instruktorskie w zakresie nauki praktycznej spawania gazowego i elektrycznego nadane przez Zakład (...) w K.. Od dnia 15 kwietnia 1999 roku posiadał czasowo (do dnia 15 kwietnia 2001 roku) kwalifikacje uprawniające do spawania konstrukcji klasy 1 i 2 w zakresie spawania półautomatycznego w osłonie CO₂ (dowód: umowa o pracę, świadectwo pracy, uprawnienia, zaświadczenia o ukończeniu kursu na instruktora – dokumentacja pracownicza – k. 29, zeznania wnioskodawcy zapis płyty CD – 22, zeznania świadków Z. K., B. K. zapis płyty CD – k. 22v)

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy.

Zgodnie z ust. 2 przytoczonego wyżej artykułu w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2012 r., emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest, więc spełnienie przed dniem 1 stycznia 1999 r. wyłącznie przesłanki stażu. Brak w treści art. 184 przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych (tj. dożycia wieku emerytalnego na dzień 31 grudnia 2007 r.) powoduje, że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32, 33, 39 i 40 również po dniu 31 grudnia 2007 r. oraz nie przystąpieniu do OFE i rozwiązaniu stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2007 r., II UZP 14/06).

Natomiast zgodnie z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 powołanego przepisu stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 1 i 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zatem zastosowanie będą miały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze

(Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.). Przepisy § 3 i 4 wymienionego rozporządzenia określają warunki, od których spełnienia zależy uzyskanie wcześniejszej emerytury. Są to: okres zatrudnienia wynoszący dla mężczyzn 25 lat, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A i osiągnięcie wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn.

W tym miejscu wskazać również należy, iż ustalając okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik nie otrzymał wynagrodzenia lub świadczenia, a więc urlopów bezpłatnych. Okres urlopu wypoczynkowego oraz otrzymywany przez pracownika po 14 listopada 1991 r. zasiłek chorobowy traktuje się na równi z okresami wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Poza sporem w sprawie niniejszej pozostaje, że wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny 60 lat i udowodnił wymagany co najmniej 25 letni okres zatrudnienia oraz nie przystąpił do funduszu emerytalnego. Wymóg rozwiązania stosunku pracy przy ubieganiu się o wcześniejsze świadczenie emerytalne z dniem 1 stycznia 2013 roku został zniesiony ustawą z dnia 11 maja 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych ustaw (Dz. U. z dnia 6 czerwca 2012 r., poz. 637).

Sprawą sporną, zatem pozostawało ustalenie, czy W. W. wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A w wymiarze, co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z dnia 15 grudnia 1997 r. (sygn. akt II UK 417/97, OSNP 1998/21/638), nie korzysta z uprawnienia do emerytury przy niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Należy pamiętać, że zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., I PKN 660/00, „Wokanda” 2002, Nr 7-8, s. 44). Zatem na wnioskodawcy jako stronie wywodzącej z tej okoliczności pozytywne dla siebie skutki prawne, spoczywał obowiązek wykazania, szczególnego charakteru wykonywanej przez niego pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca udowodnił pracę w szczególnych warunkach w wymiarze 25 lat 8 miesięcy i 29 dni. Była to praca:

- w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w R. (w dacie nawiązania stosunku pracy zakład funkcjonował pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo (...) w R.) w okresie od 20 marca 1972 roku do 31 lipca 1986 roku (tj. 14 lat 4 miesiące i 12 dni). Jak ustalił Sąd Okręgowy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy, w tym angaży, umowy o pracę, zwykłego świadectwa pracy oraz świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 28 listopada 1996 roku, jak też zeznań samego zainteresowanego, wnioskodawca w Przedsiębiorstwie został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na czas nieokreślony na stanowisku monter - spawacza. Stanowisko to wpisane zostało w angażu dotyczącym zatrudnienia. Od dnia 1 maja 1973 roku wnioskodawcy powierzono wykonywanie obowiązków spawacza. Faktycznie jednak, od początku zatrudnienia obowiązki służbowe wykonywał jako spawacz elektryczno – gazowy. Na takie też stanowisko aplikował również odwołujący. Okoliczność ta wprost wynika ze znajdującego się w aktach osobowych podania o pracę. Spawał głównie elektrycznie. Zajmował się spawaniem części do kominów, kołnierzy, wózków pieców tunelowych, rur do rurociągów ciepłowniczych. Z kolei rurociągi ciepłownicze spawał w kanałach, a elementy stalowe tj. formy do elementów żelbetowych, kształtowniki hutnicze i blachę na hali, która znajdowała się w zakładzie. Czynności wykonywał samodzielnie, natomiast elementy do spawania przygotowywali mu ślusarze. Nie wykonywał innych czynności poza spawaniem. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, co najmniej 8 godzin dziennie w jednej brygadzie. Pracodawca wypłacał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych. Wydał także wnioskodawcy świadectwo pracy w warunkach szczególnych w treści którego wskazał, iż w spornym okresie W. W. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę spawacza na stanowisku spawacza

ujętych przez ustawodawcę w wykazie A dział XIV poz. 12 pkt 1 stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy, podległych Ministrowi Budownictwa i przemysłu Materiałów Budowlanych, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach. W okresie od 23 kwietnia 1974 roku do 14 kwietnia 1976 roku skarżący odbywał zasadniczą służbę wojskową, podczas której wykonywał czynności spawacza. Po zakończeniu służby wojskowej ponownie zatrudniony został u poprzedniego pracodawcy na umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku spawacza. O zachowaniu ciągłości pracy świadczy zawarta w dniu 13 kwietnia 1976 roku umowa o pracę, w treści której wskazano, iż stosunek pracy nawiązany został ponownie po odbyciu przez pracownika służby wojskowej. Pamiętać należy, iż zgodnie z treścią rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. nr 44, poz. 318 ze zm.), żołnierzowi wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Tym samym okres ten w wymiarze 1 roku 11 miesięcy i 21 dni podlega zaliczeniu do stażu w warunkach szczególnych. Wnioskodawca posiada uprawnienia spawalnicze od 1971 roku. W dniu 5 maja 1981 roku uzyskał kwalifikacje specjalistycznego spawania elektrodami otulonymi BS-1. Podnieść należy, iż charakter pracy W. W. potwierdza złożona przez wnioskodawcę do akt niniejszej sprawy książeczka spawacza nr (...), której oryginał wnioskodawca przedstawił na rozprawie w dniu 20 listopada 2013 roku (k. 23), a z treści której wynika, iż w spornym okresie zajmował się on spawaniem gazowym i elektrycznym. Charakter pracy wnioskodawcy, potwierdzony został zeznaniami świadków F. C. i M. D. (2), którzy pracowali w spornym okresie z wnioskodawcą, szczegółowo opisując czynności, którymi się zajmował. W złożonych zeznaniach świadkowie zgodnie wskazali, że W. W., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się spawaniem elektrycznym. Spawał m.in. konstrukcje stalowe, kominy, wózki do pieców przemysłowych. Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, a także zeznaniom samego wnioskodawcy, gdyż są one spójne, logiczne, wzajemnie się potwierdzają, a także nie są sprzeczne z dowodami w postaci dokumentacji pracowniczej. Ustalenia poczynione w toku postępowania na podstawie omówionych wyżej dowodów prowadzą do wniosku, iż świadczona w tym okresie praca była wykonywana w warunkach szczególnych i znajduje oparcie w załączniku do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w którym w Dziale XIV poz. 12 ujęte zostały prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym.

- Przedsiębiorstwie Produkcji (...) sp. z o.o. w R. w okresie od 11 sierpnia 1986 roku do 28 lutego 1998 roku (tj. 11 lat 6 miesięcy i 21 dni) oraz Zakładzie Produkcji (...) sp. z o.o. w R. od 1 marca 1998 roku do 31 stycznia 2000 roku (tj. 10 miesięcy). Z akt osobowych wnioskodawcy z obydwu zakładów wynika, iż w tych okresach pracę w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał na stanowisku spawacza. Spawał elektrycznie oraz gazowo. Wykonywał spawanie konstrukcji stalowych tj. suwnic, słupów, zawieszek do samochodów, przenośników, złożonych konstrukcji stalowych o rozmiarach 5-6 metrów. Elementy do spawania przygotowywali ślusarze. Wprawdzie zarówno z umowy o pracę z dnia 2 marca 1998 roku, jak i z treści świadectwa pracy z dnia 31 stycznia 2000 z okresu zatrudnienia w Zakładzie Produkcji (...) sp. z o.o. w R. wynika, iż wnioskodawca zatrudniony został na stanowisku „spawacza – ślusarza – monter konstrukcji stalowych”, to faktycznie czynności wykonywał jako spawacz. Potwierdzają to nie tylko zeznania samego zainteresowanego, w których wskazał, iż nie pracował jako monter, tylko jako spawacz, a dopiski o pracy jako ślusarz i monter konstrukcji stalowych dopisywane były wszystkim spawaczom, jak również znajdujące się w aktach osobowych wnioskodawcy liczne zaświadczenia o odbytych kursach spawania elektrycznego i gazowego oraz zdobyte uprawnienia, w tym instruktorskie w zakresie nauki praktycznej spawania gazowego i elektrycznego i uzyskane kwalifikacje klasy 1 i 2 w zakresie spawania półautomatycznego w osłonie CO₂, spawania gazowego/G/, łukowego elektrodą otuloną /E/ i łukowego w osłonie dwutlenku węgla /C/. Także pracodawcy w wystawionych wnioskodawcy świadectwach pracy w warunkach szczególnych z dnia 28 lutego 1998 roku i 31 stycznia 2000 roku wskazali, iż w okresach od 11 sierpnia 1986 roku do 28 lutego 1986 roku oraz od 1 marca 1998 roku do 31 stycznia 2000 roku W. W. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawacza na stanowisku spawacza ujęte w wykazie A dział XIV poz.

12 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (k. 5-6 a/e ZUS). Na okoliczność charakteru pracy wnioskodawcy w spornych okresach jego zatrudnienia zeznania złożyli świadkowie: Z. K. oraz B. K.. Powołani świadkowie pracowali w omawianych Przedsiębiorstwach w latach 1986 -2005. Obaj zatrudnieni byli na stanowiskach spawaczy. W złożonych zeznaniach zgodnie potwierdzili, iż W. W. zarówno w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) sp. z o.o. w R., jak i Zakładzie Produkcji (...) sp. z o.o. w R. wyłącznie wykonywał prace spawalnicze. Spawał konstrukcje stalowe, zawieszki do samochodów dla fabryki w Żeraniu i w T., przenośniki do zawieszek. Pracował 8 godzin dziennie. W ocenie Sądu zeznania świadków zasługują na wiarę. Są spójne, logiczne i konsekwentne, wzajemnie ze sobą korelują lub się uzupełniają. Pokrywają się również z twierdzeniami wnioskodawcy. Wobec powyższego nie ma przeszkód, by uznać, że W. W. w spornym okresie nie wykonywał czynności spawacza gazowo – elektrycznego, który to zawód ujęty został w wykazie A, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze /DZ.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm/ dział XIV poz. 12 – prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym oraz atomowodorowym;

Organ rentowy tymczasem nie przedstawił żadnych dowodów, które przeczyłyby ustalonemu stanowi faktycznemu.

W. W. spełnił, zatem przesłanki określone w art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl art. 129 ust. 1 w/w ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wniosek w niniejszej sprawie wpłynął do organu rentowego w dniu 15 kwietnia 2013 roku, zaś wiek 60 lat wnioskodawca osiągnął w dniu 14 maja 2013 roku, tym samym przesłanki do nabycia prawa do emerytury W. W. spełnił z chwilą ukończenia 60 roku życia.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (DZ. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227) i 1 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (DZ.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z wynikiem sporu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. art. 108 § 1 k.p.c. Ponieważ decyzja organu rentowego nie mogła się ostać i odwołanie wnioskodawcy zostało przez Sąd uwzględnione, winien on zwrócić wnioskodawcy koszty celowej obrony, albowiem takie żądanie zgłosił pełnomocnik wnioskodawcy. Do kosztów celowej obrony należał koszt wynagrodzenia pełnomocnika procesowego ustalono na podstawie § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).